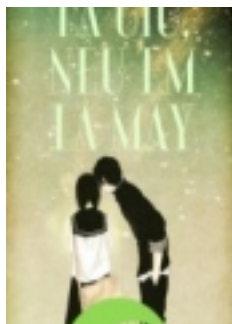

Nếu Anh Là Gió, Nếu Em Là Mây

Contents

Nếu Anh Là Gió, Nếu Em Là Mây	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	4
7. Chương 7	5
8. Chương 8	5
9. Chương 9	6
10. Chương 10	6
11. Chương 11	7
12. Chương 12	7
13. Chương 13	8
14. Chương 14	8
15. Chương 15	9
16. Chương 16	10
17. Chương 17	10
18. Chương 18	11
19. Chương 19	11
20. Chương 20	12
21. Chương 21	12
22. Chương 22	13
23. Chương 23	13
24. Chương 24	14
25. Chương 25	14
26. Chương 26	15
27. Chương 27	15
28. Chương 28	16
29. Chương 29	17
30. Chương 30	17
31. Chương 31	18
32. Chương 32	18
33. Chương 33	18
34. Chương 34	19

Nếu Anh Là Gió, Nếu Em Là Mây

Giới thiệu

Chiếc mũ của Vân bất ngờ bị gió thổi bay, như một phản xạ cô sà người theo thì một chiếc xe rồ ga lao tới,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-anh-la-gio-neu-em-la-may>

1. Chương 1

Chiếc mũ của Vân bất ngờ bị gió thổi bay, như một phản xạ cô sà người theo thì một chiếc xe rồ ga lao tới, đột ngột toàn thân cô được bao bọc bởi một bóng đen cao lớn - rất an toàn.

Kì 1: Nếu anh là gió

Vân cứ nhích lên rồi lại lùi xuống, cứ như thế đã mười phút trôi qua cô vẫn không thể sang đường. Chọn giờ tan tầm để dạo chơi phố phường Hà Nội có lẽ là một sai lầm lớn với Vân: vừa phải tập trung cao độ để nhìn đường lại phải giữ những lọn tóc đang tung bay, chiếc mũ rộng vành và chiếc váy trắng ở đúng vị trí của nó... Chưa bao giờ Vân thấy tay chân mình vụng về đến thế. Bỗng cổ tay cô bị ai đó nắm chặt, Vân giật mình quay sang – là một chàng trai. Anh ta khá cao, gương mặt thanh tú, lạnh lùng. Anh dùng bàn tay của mình kéo cô đi còn mắt thì tập trung cao độ để nhìn đường.

- Anh... anh... nhầm người phải không? – Vân đưa bàn tay đang bị nắm chặt bởi chàng trai lên và hỏi.

- Chẳng phải cô đang muốn sang đường sao?

Nghĩa là anh ta không hề nhầm, chỉ là muốn giúp Vân thôi. Và không biết tại sao sau khi nghe câu trả lời đó cô lại ngoan ngoãn để người lạ “dắt” sang đường như một đứa trẻ. Xe cộ ùn ùn khiến Vân chóng mặt còn chàng trai thì xiết chặt cổ tay cô hơn. Chiếc mũ của Vân bất ngờ bị gió thổi bay, như một phản xạ cô sà người theo thì một chiếc xe rồ ga lao tới, đột ngột toàn thân cô được bao bọc bởi một bóng đen cao lớn - rất an toàn. Cô choáng váng, tên thanh niên buông lời chửi thề trước hành động ngu ngốc của cô rồi phóng thẳng. Mất và giây Vân mới định hình rằng mình vẫn ở trong vòng tay chàng trai lạ, cô ngượng ngùng, ấp úng xin lỗi. Anh ta nheo mắt nhìn bộ dạng bối rối của cô rồi buông tay khi chắc rằng mọi thứ đã an toàn. Anh ta bước lên chiếc xe hơi sang trọng gần đó, bỏ lửng câu nói: “Giữa lòng thủ đô xô bồ, vẫn còn một cô gái như cô...”

Vân xoa xoa tay vào hai vai, thấy vậy Quân khoác cho cô chiếc áo mỏng. Vân khẽ cười. Quân và Vân là bạn thân với nhau từ khi gia đình Quân chuyển về làm hàng xóm của Vân - lúc hai đứa còn bé xíu rồi hai đứa lại thi đỗ cùng một trường đại học. Tối tối, sau khi Vân đã hoàn thành mọi việc, cô lại sang nhà Quân và hai người sẽ lên sân thượng hong gió.

2. Chương 2

- Hôm nay có chuyện gì mà Vân suy tư thế? – Quân cốc nhẹ vào trán Vân.

- Quân này... nếu cậu nhìn thấy một cô gái xa lạ đang loay hoay sang đường - hoàn toàn xa lạ nhé, cậu sẽ giúp cô ấy chứ?

- Hoàn toàn xa lạ ư? Có lẽ là không, trừ khi...
 - Trừ khi gì? - Vân sốt sắng.
 - Trừ khi tớ có cảm tình với cô gái đó và đang tìm cách gây ấn tượng. - Quân khoái chí trước cái lí lẽ mình đưa ra.
 - Có cảm tình? Không thể nào! - Vân lắc lắc đầu.
 - Mà sao tự nhiên Vân hỏi vậy? Hay là...
 - Hay là gì? Cậu lại chuẩn bị suy diễn đấy. Thôi tớ về đây, thời tiết này nhiều sương lắm. - Vân đứng dậy trả áo cho Quân rồi chạy tọt xuống dưới, bỏ mặc Quân với một dấu hỏi to đùng:
 - Ô... ơ... này... hôm nào cậu chẳng ngồi như thế... thật là...
- Xe buýt tấp nập người lên xuống, có lẽ ai cũng muốn dành chút ít thời gian để tận hưởng không khí trong lành của tiết trời mùa xuân – Vân cũng không ngoại lệ. Xe dừng ở đường Thanh Niên, cô bước xuống, chọn một chiếc ghế đá dưới gốc hoa sữa và đưa mắt ngắm nhìn. Mùa này, hoa sữa nở trắng rất thơ mộng, Vân đứng đưa chân và đưa tay hứng những cánh hoa rơi.
- Cô luôn đi một mình thì phải? – Một giọng nam trầm vang lên phía sau, anh ta vừa nói vừa thả những cánh sữa mong manh vào tay cô. Vân quay đầu lại.
 - Lại là anh sao? – Cô hơi giật mình, là chàng trai hôm trước đã giúp cô sang đường.
 - Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.

3. Chương 3

- Vâng! Tôi thích những trải nghiệm một mình.
 - Uhm... - anh ta nhún vai... - Lại là tôi.
- Chàng trai ngồi xuống cạnh Vân, anh từ từ quay sang phía cô:
- Tôi là Phong, học kinh tế năm cuối, tôi sinh ra và lớn lên ở Hà Nội nên rất yêu nơi này. Khi cuộc sống quá áp lực tôi sẽ đến đây để giải tỏa. Gặp lại cô là một sự ngẫu nhiên hoàn toàn, vậy thôi. Chừng ấy đã đủ để giải đáp những thắc mắc trong mắt cô chưa?
- Ánh mắt của Vân đúng thật là không biết nói dối, dường như anh ta chỉ nhìn thoáng qua cũng thấy hiện lên những câu hỏi rồi. Vân cười trừ, đáp ứng:
- Còn tôi tên là...
 - Tôi không hỏi, ánh mắt của tôi cũng không thắc mắc! – Anh ta ngắt lời Vân một cách khá lạnh lùng và thô lỗ.
- Vân nói – bằng cái giọng hờn dỗi:
- Được rồi, vậy từ giờ tôi sẽ không nói gì... trừ khi... anh hỏi.
 - Trẻ con! – Phong bật cười trước điệu bộ của Vân. Bị nụ cười đó thu hút, cô hơi sững lại một chút rồi vội vàng quay đi, cô lên đưa tay lên đôi má nóng ran của mình.
 - Sao cô lại đến đây?

4. Chương 4

- Tôi rất thích được thấy tuyết rơi nhưng nếu tuyết rơi thật chắc sẽ lạnh lắm, chỉ bằng đến đây vào mùa này, cánh sữa rụng xuống, đẹp như tuyết vậy. – Vân cười, đôi mắt hấp háy niềm vui.
- Cô thật là... sinh viên năm nhất rồi mà trẻ con quá.

- Sao anh biết tôi học năm nhất? Mà sao cứ kêu tôi trẻ con mãi vậy?

Không có câu trả lời, hai người im lặng, mỗi người mải miết chạy theo những suy nghĩ riêng của mình đến khi có tiếng một cậu thanh niên cắt ngang bầu không khí im lặng đó:

- Anh ơi! Mua hoa cho bạn gái đi! Anh chị đẹp đôi quá!!!

- Ô... chúng tôi không phải... - Vân lơ ngơ giải thích trong khi Phong lấy ví ra và trả tiền cho cậu thanh niên đó.

- Tặng cô! Nhân dịp chúng ta tình cờ gặp lại nhau. - Anh đưa bó hoa về phía Vân, cô bối rối nhận lấy còn anh thản nhiên đứng dậy, bước lên phía trước:

- Chiều tắt nắng rồi. Tôi đưa cô về.

- Cảm ơn anh nhưng tôi đi xe buýt được rồi, như vậy làm phiền anh quá!

5. Chương 5

- Tôi không cảm thấy phiền thì cô phiền gì?

- Thật ra... tôi... không thích đi xe riêng lắm.

- Cô đang từ chối? Cô định vác bó hoa này và đi xe buýt sao???

Vân nhìn xuống bó hoa to và tưởng tượng đến viễn cảnh chen lấn trên xe buýt, không có nhiều sự lựa chọn, cô miễn cưỡng đồng ý:

- Tôi ngồi ghế sau được chứ?

Phong khẽ gật đầu, hai người tiến lại gần chiếc xe của anh. Phong mở cửa cho Vân, cô để ý lúc cô bước vào trong xe anh đã lấy tay che vào phần thành xe, có lẽ anh sợ cô sẽ lỏng ngón vào đầu vào đó, cô mỉm cười vì cái ý nghĩ đó. Vân loay hoay tìm cách mở cửa kính nhưng cô không thể điều khiển mọi thứ trong chiếc xe sang trọng này. Cùng lúc, Phong cho cửa kính hạ xuống, Vân lí nhí cảm ơn.

- Tôi chỉ là sợ cô loay hoay sẽ làm hỏng xe của tôi thôi, vì thế cô không cần cảm ơn.

Nhìn bộ mặt Vân lúc nghe câu nói đó của Phong khiến anh không nhịn được cười, anh lắc đầu nhè nhẹ. Phong lái xe với tốc độ vừa phải, Vân nhào người nhìn ngắm đường phố.

- Thù Vân! Nhìn cô ngắm nhìn mọi thứ thế này chắc không ai nghĩ cô sinh ra ở đây nhỉ?

- Anh biết tên tôi?

6. Chương 6

Phong gật đầu, không lời giải thích, Vân cũng không dám hỏi thêm. Để gió chiều êm ả tạt nhẹ vào mặt, Vân tựa đầu vào thành xe suy nghĩ miên man. Phong bật một bản nhạc nhẹ, du dương.

- Cô sẽ lại tới đây nữa chứ?

Không thấy Vân trả lời, anh tiếp tục:

- Tôi đang hỏi cô đấy!

Vẫn không có câu trả lời, anh quay đầu lại định quát lên thì thấy Vân đang nghiêng đầu ngủ rất đáng yêu. Phong cho kính xe lên, chỉnh cho nhạc nhỏ đi, lái xe một cách an toàn để không phá vỡ giấc ngủ của Vân và thi thoảng anh nhìn qua gương để biết chắc rằng tư thế của cô vẫn ổn.

Xe đỗ trước con hẻm dẫn vào nhà Vân, cô vẫn đang ngủ. Phong không đánh thức, anh lẩm nhẩm hát theo giai điệu một vài bài hát đang phát trên xe.

- Tôi đã ngủ trên xe của anh sao? - Vân thức mắt bằng cái giọng ngái ngủ.

Phong ngừng hát, anh đáp cụt lủn:

- Đúng!

7. Chương 7

- Sao anh không gọi tôi dậy? Tôi đã ngủ bao lâu rồi? Mà đây là đâu? Hả? Nhà tôi? Sao anh biết nhà tôi?
- Thế cô muốn tôi trả lời câu hỏi nào trước đây? Mà thôi cô xuống xe đi, tôi đã đỗ ở đây gần ba mươi phút rồi.

Vân vội vàng làm theo, cô cúi đầu chào cảm ơn rồi quay lưng định đi vào nhà thì Phong gọi lại:

- Thùy Vân!

- ...

- Tôi không hỏi cũng không thắc mắc vì tôi... biết những gì cần biết về cô. Tôi nói xong rồi, cô về đi.

Anh lên xe và đi. Vân hơi ngớ người, cô nhìn theo cho đến khi chiếc xe đi khỏi mới quay vào.

- Ai vậy? – Quân hỏi.

Vân giật mình khi thấy Quân đứng đằng sau từ lúc nào, cô ấp úng:

- À... một người bạn của tớ.

- Chắc cũng thuộc hạng công tử nhà giàu đây nhỉ? Hai người hẹn hò à? Sao Vân lại cầm bó hoa to thế kia?

- Không... tớ và anh Phong chỉ là bạn thôi. Tớ vào nhà đây. – Nói rồi Vân chạy tọt vào trong mặc Quân đứng lại với vẻ khó chịu.

8. Chương 8

Không có sự trùng hợp nào diễn ra nữa dù sau đó Vân có vài lần lang thang ở đường Thanh Niên. Quả thực, chưa tiếp xúc nhiều nhưng Vân cảm thấy Phong là người rất chu đáo, cô muốn gặp lại anh. Nhận ra mình chẳng có số điện thoại hay bất cứ thông tin gì để liên lạc với Phong trong khi anh lại biết gần như là tất cả về cô, cô như người bị động chỉ biết ngồi chờ đợi, Vân khẽ buông một tiếng thở dài.

- Thở dài là nhanh già đấy tiểu thư ơi! – Quân áp cốc sữa ấm vào má Vân.

Vân cười trừ, nhận lấy cốc sữa.

- Đang suy nghĩ gì thế Vân hay...đang nhớ cái tên hôm nọ?

- Quân nói linh tinh gì thế? Tên hôm nọ gì chứ?

- Thì anh Phong của cậu còn gì.

- QUÂN! – Vân hét lên và bỏ vào lớp. Quân nói đúng, Vân đang nhớ anh ta – một kẻ chỉ gặp có 2 lần.

Nghỉ hè, Vân về nhà bà ngoại ở ngoại ô thành phố để tận hưởng cái cảm giác thoải mái, dễ chịu mà ở chốn phồn hoa đô thị Vân không tìm thấy, Vân dự định sẽ ở cùng bà một tháng. Hằng ngày Vân làm việc nhà đỡ bà, tối tối hai bà cháu lại đi thể dục ở con đường lộng gió. Mặc Quân ra sức nhắn tin, gọi điện kêu cô về nhà vì cảm thấy kì nghỉ quá tẻ nhạt, Vân vẫn quyết dành trọn kì nghỉ ở đây. Thế nhưng cô vẫn không bỏ thói quen thường nhật là nghĩ về Phong trước khi đi ngủ như - một - cơn - gió - lạ. Tối đó, Vân nằm suy nghĩ và đặt ra rất nhiều giả thiết, bất giác cô chợt nghĩ nếu cô ở đây, Phong có ghé qua nhà thì hai người sẽ không gặp được nhau. Cuối cùng thì cô đành kết thúc kì nghỉ sớm hơn dự định, tạm biệt bà ngoại và trở lại thành phố.

9. Chương 9

- Tớ biết mà, cậu sẽ không nỡ để tớ một mình ngồi gặm nhấm cái kì nghỉ chết tiệt này. – Quân tỏ ra thích thú khi Vân quay về. Vân chỉ mỉm cười vì sâu thẳm trái tim cô biết cô làm vậy chỉ vì Phong nhưng Vân im lặng vì không muốn sự ích kỉ của mình làm tổn thương một người bạn tốt. Thở hắt ra một tiếng, cô đùa:

- Vì vậy phải đưa tớ đi chơi đền bù thiệt hại đấy!

- Tuân lệnh thưa tiểu thư! – Quân đưa tay chào kiểu quân đội, tỏ vẻ nghiêm túc khiến cô phì cười.

Thế mà mấy ngày nghỉ cũng qua nhanh chóng, Quân cũng đã đưa Vân đi tất cả những nơi cô yêu cầu. Ngày mai, hai đứa lại quay về với việc học túi bụi ở trường, cô sinh viên báo chí sẽ lại miệt mài với những trang viết của mình.

Hoàn thành bài điều kiện để ngày mai nộp, Vân thả mình xuống chiếc giường. Đã gần mười hai giờ đêm, cô thoảng nghĩ tới Phong rồi nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Nhưng vừa chớp mắt một lúc thì điện thoại reo, chẳng buồn nhìn, Vân áp điện thoại vào tai. Đầu dây bên kia vang lên một bản nhạc:

Happy birthday to you!

Happy birthday to you!

Happy birthday! Happy birthday!

Happy birthday to you!

Bản nhạc vừa dứt, không suy nghĩ nhiều, Vân lên tiếng:

- Anh Phong phải không? Anh luôn là người làm tôi bất ngờ!

- Quân cũng có thể làm Vân bất ngờ. – Giọng nói khô khốc của Quân vang lên, sau đó Quân tắt phụt máy.

Vân ngồi thụp xuống, năm nào Quân cũng gọi điện chúc mừng sinh nhật Vân đầu tiên thế mà lần này cô lại khiến Quân tổn thương, cô khóc cũng không biết vì cái gì: cảm thấy có lỗi với Quân hay tất cả cũng chỉ vì Phong...

10. Chương 10

Vân tới trường với đôi mắt như gấu trúc, nộp bài xong, cô lại gần chỗ Quân và xin lỗi. Quân là người dễ mủi lòng, nhất là lại đứng trước Vân. Dù còn buồn vì câu nói của cô, song cậu cố cười tỏ ra như không quan tâm. Tan học, Vân đi bộ ra điểm chờ xe buýt thì có tiếng còi xe bấm riết bên tai, cô đang đi trên vỉa hè mà. Tiếng còi xe vẫn đeo bám, cô quay lại về khó chịu thì không thể tin vào mắt mình: chiếc xe đó, con người đó – Phong!

Vân không thể diễn tả cảm xúc lúc đó: vừa sung sướng vì được nhìn thấy Phong vừa muốn khóc thét lên vì nỗi nhớ cô đã phải chịu suốt thời gian qua. Phong xuống xe, tiến đến gần cô, nắm lấy cổ tay và kéo cô đi.

- Anh đang làm gì thế? Buông tay tôi ra?

Mặc kệ lời Vân nói, Phong vẫn kéo cô đi.

- Anh làm cái quái gì thế? Bỏ tay tôi ra. Anh coi tôi là cái gì mà muốn đến lúc nào thì đến, lôi tôi đi đâu thì lôi, biến mất bao lâu cũng được?!

Thấy Vân hét lớn, anh buông tay cô ra, lúc này, cô mới nhận thấy rất nhiều sinh viên đang chăm chú nhìn cô, chỉ trỏ và bàn tán. Cô đang làm gì thế này, thật lố bịch!

Phong vẫn điềm tĩnh trả lời:

- Tôi coi cô là bạn, bạn bè có thời gian thì gặp nhau, đâu nhất thiết phải ngày nào cũng “hẹn hò”.

Nghe anh nói vậy khiến cô đỏ mặt. Lấy bình tĩnh, cô bước lên phía trước, anh gọi lại:

- Chúng ta đi thôi, đi chúc mừng sinh nhật cô!

Cô quay lại nheo mắt nhìn, rút cuộc anh còn biết những gì ở cô nữa:

- Xin lỗi anh vì hành động quá khích vừa nãy. Tôi không thích đi xe riêng, lần trước là ngoại lệ. Anh nhớ sinh nhật của tôi – như thế là đủ rồi.

11. Chương 11

Vậy mà sau câu nói của cô, anh lạnh lùng lên xe và phóng đi, cô đang chờ đợi anh sẽ thuyết phục cô như thế nào mà. Cô tiến lại ghế chờ xe buýt, đeo headphone, nhắm mắt lại, cố nuốt những bức tức vào trong lòng. Gió lùa vào gây thổi bay những sợi tóc, một bên tai nghe của cô bị giật ra, giật mình, cô mở mắt:

- Anh... anh là người hay là ma vậy?

- Là người! – Anh thản nhiên đáp – Mà cô ngồi gọn sang một bên đi, đây đâu phải nhà cô. - Nói rồi Phong ngồi xuống.

- Xe của anh đâu?

- Tôi gửi rồi.

- Để làm gì chứ?

- Thử cảm giác đi xe buýt, xem tại sao nó lại “ thu hút ” cô đến vậy. - Phong nói, quay sang nháy mắt với Vân khiến cô chết lặng.

- Điện thoại của cô đâu? Đưa tôi mượn.

- Để làm gì?

- Bảo cô đưa thì cô cứ đưa đi, hỏi nhiều!

Vân đưa điện thoại cho Phong, anh hí hoáy bấm một lúc:

- Tôi lưu số tôi vào đây rồi, có gì thì liên lạc.

Rồi anh lại luồn một cái móc nhỏ vào điện thoại cô.

- Cái gì đây?

- Quà sinh nhật cho cô đấy.

- Nhỏ vậy sao? – Vân đùa.

- Đây! Là tôi tự làm đấy.

12. Chương 12

- Xe buýt kìa, nhanh lên! – Vân nói, kéo Phong lên thì chiếc móc Phong đang hí húi cài vào rơi tọt xuống. Vân nhìn thấy, cô hét lên một tiếng, lao xuống khi cửa xe gần đóng lại. Chân cô bị cửa xe cào vào chảy máu nhưng cô không quan tâm, cô cúi người nhặt chiếc móc lên, cũng may nó chưa bị dè vào. Lúc này Phong như ngồi trên đồng lửa, điện thoại của Vân anh vẫn cầm, anh không có cách nào liên lạc với cô. Xe dừng ở điểm buýt tiếp theo, anh chạy như bay ngược lại. Xa xa, anh thấy Vân ngồi đó, cô ngồi im, tay cầm vật gì đó. Anh lao tới, hai tay chống vào gối, trong hơi thở gấp gấp, anh quát:

- Đồ ngốc! Cô nghĩ gì mà hành động như thế?

Nghe tiếng Phong, cô ngoảnh lại, bỏ qua điều anh nói, cô đưa tay lên khoe:

- Chiếc móc vẫn nguyên vẹn!

Phong lại gần, nét mặt đầy tức giận, anh định mắng cô một trận nhưng anh khựng lại khi thấy vết máu rỉ ra từ chân cô. Anh lo lắng:

- Cô bị chảy nhiều máu quá, có đau không?
- Không sao đâu! Tôi không đau! – Vân khẳng định.
- Cô nghĩ tôi cũng ngạc nhiên cô à? Lên đi tôi đưa cô vào bệnh viện. – Phong nói chỉ tay lên lưng anh.
- Không đến mức phải vào viện đâu.
- Thế thì cũng phải băng vào chứ. Lên đi! Tôi không yên tâm bỏ cô lại đây, tôi đi mua bông băng về không biết cô còn gây ra chuyện gì nữa.

Phong đỡ Vân lên lưng anh, cô không dám từ chối sau khi nhìn nét mặt nghiêm nghị đó. Anh công cô, đi chậm rãi, thi thoảng ân cần hỏi cô có đau lắm không. Đặt cô ngồi xuống ghế đá gần hiệu thuốc, anh chạy sang đường mua và không quên dẫn cô ngồi im chờ anh về, cô mỉm cười để anh yên tâm. Anh luống cuống mua đủ loại thuốc, bông gạc cùng lúc điện thoại Vân reo, anh quên không đưa trả cô lúc này. Anh mặc kệ, không nghe nhưng người đó lại tiếp tục gọi. “Quân calling”. Anh bắt máy:

- Thùy Vân không có ở đây, gọi lại sau nhé!

13. Chương 13

- Anh là ai? Sao cầm máy Vân?
- Tôi sẽ bảo cô ấy gọi lại, thế nhé. – Phong tắt máy.

Phong trở lại thấy Vân vẫn ngoan ngoãn ở đó. Anh cúi xuống nhẹ nhàng băng vết thương cho cô. Vân nhìn anh không chớp mắt, cô quan sát anh ân cần băng vết thương cho mình.

- Sắp nhìn thủng da mặt tôi rồi đấy! – Phong cười.
 - Cảm ơn anh!
 - Thời gian qua tôi phải bảo vệ luận án tốt nghiệp nên hơi bận, không liên lạc được với cô, xin lỗi. – Anh không nhìn vào mắt Vân mà nói rất nhanh. – À... trả điện thoại cho cô này, vừa có người gọi đấy.
- Vân cài chiếc móc Phong tặng cẩn thận vào điện thoại, một icon mặt cười rất đáng yêu được tết khá kì công. Sau đó cô gọi lại cho Quân.
- Có chuyện gì vậy? – Phong thắc mắc.

- Một người bạn của tôi đang chờ tôi tại một nhà hàng, họ kêu tôi đến đó.
- Chân cô thế này đi sao được, đợi tôi lấy xe đưa đi, KHÔNG ĐƯỢC TỪ CHỐI – Anh nhấn mạnh.

Xe dừng lại ở trước nhà hàng mà các bạn Vân đã hẹn, anh dìu Vân vào. Mọi người đều tỏ ra hết sức lo lắng cho Vân nhưng cô đã kịp thời trấn an.

- Thì ra là được anh chàng đẹp trai này hộ tống, thảo nào, tan học cái là không thấy mặt mũi đâu. – Cái My lên tiếng. Được thể cả bọn nhao nhao mỗi đứa một câu trêu Vân.
- Thùy Vân nhà ta ghê thật, có người yêu đẹp như trai Hàn mà giấu kĩ thế.

14. Chương 14

- Tắm ngấm tắm ngấm mà đắm chết voi đấy Vân ơi. Thế công sức thằng Quân bao nhiêu năm nay đổ xuống sông xuống bể rồi. – Thắng béo lên tiếng rồi cả lũ cười nghiêng ngả, chỉ có Quân là giữ bộ mặt nghiêm trọng đến phát sợ, cậu ta nhìn Phong không chớp mắt. Phong tỏ ra khá bối rối, anh nói:
- Thôi các bạn ở lại vui vẻ, tôi về trước.

- Anh Phong ở lại cùng cho vui, đây toàn là những người bạn thân của... em.

Phong hơi ngỡ ngàng khi nghe Vân xưng hô như vậy nhưng có lẽ nên như thế trước mặt bạn bè Vân. Bạn bè của cô cũng muốn biết nhiều hơn về Phong nên họ nhất quyết giữ anh lại. Phong ngồi xuống, nhà hàng tắt điện, tất cả hát chúc mừng sinh nhật Vân, Quân từ trong mang ra một chiếc bánh với hai mươi cây nến, vậy là cô đã bước sang tuổi hai mươi với biết bao điều tuyệt vời! Vân thổi nến, mọi người cũng nhau ăn uống vui vẻ, cô nhận được rất nhiều lời chúc và quà. Tiệc tàn, mọi người ra về và không quên dặn Phong phải “hộ tống” Vân về tận nhà. Trong lúc Vân tiễn các bạn, Quân gọi Phong ra một góc nói chuyện.

- Anh và Vân rút cuộc có quan hệ như thế nào?

- Cậu thấy đấy, chúng tôi là bạn.

- Nhưng Vân không chỉ coi anh là bạn! Cô ấy gọi nhầm tên anh khi tôi gọi điện chúc mừng sinh nhật lúc nửa đêm!!!

- Cậu thích Thùy Vân?

- Điều đó có nghĩa là gì không khi trong mắt Vân chỉ có anh. Tôi chơi thân với Vân từ nhỏ, anh là mối tình đầu của Vân, đừng làm cô ấy tổn thương.

- Yêu tôi, Vân sẽ phải chịu thiệt thòi, bố tôi là một thương nhân, tôi phải gánh vác sự nghiệp của gia đình mình. Tôi sắp phải đi xa một thời gian để học kinh doanh, tôi không thể chăm sóc tốt cho Vân được!

- Anh không đủ tự tin để bảo vệ tình yêu của mình đến thế cơ à? Vậy thì mau kết thúc đi, ngay từ đầu lẽ ra anh không nên gặp Vân, đừng làm cô ấy hi vọng nữa.

15. Chương 15

- Cậu cũng không đủ can đảm nói ra tình cảm của mình với Vân.

- Anh... nhưng Vân...

- Hai người đang nói chuyện gì đấy? - Vân tươi cười.

- Không có gì, chỉ đang phân công xem ai sẽ đưa cậu về thôi. - Quân gượng cười.

- Tôi sẽ đưa Vân về. Chúng ta đi thôi. - Phong dìu Vân vào xe, cô ngoái lại tạm biệt Quân rồi bước vào.

Sắp mưa thì phải, gió rất mạnh, Phong tắt điều hòa, mở kính xe cho gió thổi mát mẻ vào. Thấy Vân khẽ ngân nga một giai điệu, anh hỏi:

- Hôm nay vui lắm phải không?

Thấy anh ngượng ngịu trong xưng hô, cô đáp:

- Vâng, rất vui. Lúc này tại có đông bạn bè nên xưng hô với anh như vậy, nếu anh không quen chúng ta...

- Không sao! Như thế cũng hay, chúng ta cũng có phải kẻ thù gì đâu mà xưng hô như trước. - Anh cười. Cô cũng cười theo.

Xe đỗ gần nhà cô, Phong chạy xuống mở cửa xe, dìu cô xuống.

- Không sao! Đỗ nhiều rồi ạ! Chào anh!

- Vân!

Vân nghiêng đầu tỏ vẻ thắc mắc:

- Dạ?

- Lúc này tôi và Quân có nói chuyện.

- Hai người phân công đưa em về còn gì, giờ nhiệm vụ đã hoàn thành rồi, anh lái xe cẩn thận nhé! - Cô cười,

16. Chương 16

- Quân thích Vân phải không?

- Không! Bọn em là bạn thân. - Cô khẳng định.

Đột nhiên anh lớn tiếng:

- SAO NGỐC THẾ, AI THÍCH MÌNH MÀ CŨNG KHÔNG CẢM NHẬN ĐƯỢC???

- Sao tự nhiên anh lại lớn tiếng như thế? Vì cảm nhận của em luôn sai nên em không tin vào nó nữa... em... em... em đã từng nghĩ rằng anh thích em!

Phong tiến lại gần chiếc xe của mình, bỏ mặc Vân phía sau, hít một hơi thật sâu, anh nói như - một - lời - biện - minh:

- Tôi là Phong, nó có nghĩa là gió mà gió thì chẳng thể dừng chân!

- Phong! Em là Vân, tên em có nghĩa là mây mà mây cũng không thể ngừng bay!

Vân thút thít, lê đôi chân đau nhức của mình vòng tay ôm sau lưng Phong:

- Vậy tại sao chúng ta không thể bước cùng nhau?

Phong thấy sống mũi mình cay cay, anh từ từ gỡ đôi bàn tay mỏng manh của Vân ra:

- Tôi sẽ làm tổn thương em mất. Em về đi, sắp mưa rồi!

Phong bước đi và không hề ngoảnh lại, anh quay đầu xe, phóng vụt đi trong đêm tối. Chỉ còn mình Vân đứng lại, đôi vai run bần bật, trời bắt đầu đổ mưa...

17. Chương 17

Nếu em là mây thì đã có anh là gió, chúng ta sẽ đi chung đường, đừng bỏ anh lại một mình...

Phong lao đi trong màn mưa hối hả, anh thậm chí còn không dám quay lại nhìn Thùy Vân lấy một lần. Anh sợ anh sẽ động lòng trước sự mong manh của cô gái đó. Quân nói đúng, ngay từ đầu anh không nên gặp để rồi yêu Vân, chính anh đã làm tổn thương người con gái mà anh yêu nhất. Lần đầu tiên gặp Vân, anh đang ngồi uống cà phê một mình, anh đến đó để giải tỏa những áp lực trong cuộc sống. Đưa mắt ra phía cửa kính và nhìn, anh đã thấy Vân: một cô gái tóc dài, mũi trắng, váy trắng, đôi giày búp bê nhỏ xinh cũng màu trắng, Vân hiện diện như một thiên thần, anh lập tức bị cô thu hút. Cái dáng điệu của Vân khi luống cuống sang đường khiến anh muốn bảo vệ cô gái đó ngay từ giây phút gặp đầu tiên. Anh thanh toán tiền và lao ra khỏi quán, những hành động sau đó của anh khiến cô ngơ ngác và anh yêu sự trong sáng của cô. Anh nhờ một người bạn của mình học báo chí tìm hiểu về cô và nhanh hơn dự định, anh lại được gặp cô một cách tình cờ. Dường như cô luôn xuất hiện vào những lúc anh cảm thấy mệt mỏi và cần người để tâm sự. Anh tỏ ra cao ngạo, lạnh lùng với cô, nhưng cô gái nhỏ nhắn đó vẫn cảm nhận được thứ tình cảm sâu thẳm trong con tim anh.

Phong quay lại nhà hàng mà bạn bè vừa tổ chức sinh nhật cho Vân, Quân vẫn ngồi đó với một chai rượu.

- Đi với tôi! Thùy Vân đang cần cần cậu.

- Đồ khốn! Anh đã làm gì cô ấy? – Quân đưa nắm đấm về phía Phong, anh chặn lại:

- Nếu muốn đánh tôi thì để lúc khác, trời đang mưa, anh không muốn cô ấy dầm mưa đến chết chứ?

Câu nói của Phong như làm Quân bình tĩnh, cậu thẳng thốt:

18. Chương 18

- Cô ấy đang ở đâu?

- Lên xe đi!

Phong đưa Quân gần đến nhà Vân, anh dừng xe và đưa Quân chiếc ô của mình. Từ xa, anh cũng có thể nhìn thấy Vân đang khóc, tại sao lại phải rơi nước mắt vì anh, anh không xứng. Có lẽ vết thương ở chân Vân dính mưa nên tê buốt, anh xót xa. Cô gái bướng bỉnh của anh không chịu để Quân công, phải khó khăn lắm Quân mới dìu Vân đi được. Nhìn cô như vậy anh không khỏi đau lòng nhưng anh cũng chẳng thể làm khác.

Alone Cafe.

- Đây là nơi mà lần đầu tiên tôi đã nhìn thấy Vân. – Phong nói.

- Tôi không muốn nghe, có chuyện gì anh nói nhanh đi. – Quân lạnh lùng.

- Vân... cô ấy vẫn ổn chứ? – Phong hỏi.

- Đêm đó, Vân dầm mưa, bị sốt rất cao, vết thương ở chân nhiễm trùng. Cô ấy giờ không còn là Vân hay nói, hay cười như trước rồi. Tất cả là vì anh.

- Hãy thay tôi chăm sóc cho Vân.

- Không cần anh nói câu đó, từ trước đến nay tôi vẫn luôn làm như thế, nhưng sự thật thì sự chăm sóc của tôi không thể bù đắp vết thương trong lòng Vân. Tại sao anh không dám sống đúng với tình cảm của mình?

- Tôi... ba tháng nữa, tôi sẽ...

Vân xộc vào trong quán, cô ngắt lời Phong:

- Hai người không cần đẩy tôi cho nhau như thế, bản thân tôi, tôi tự chăm sóc được. – Cô quay sang Quân
- Cậu để quên điện thoại ở nhà tớ lúc vội vàng phóng đi và tin nhắn vẫn được mở.

19. Chương 19

- Vân... tớ xin lỗi, hai người nói chuyện đi, gặp lại cậu ở nhà. – Quân cầm điện thoại, bước nhanh ra khỏi quán.

Thấy Vân, anh luống cuống:

- Em... vẫn ổn chứ?

- Không ạ! – Cô đáp.

- ...

- Đừng thương hại em.

- Tôi...

- Anh có ân hận vì đã gặp em không?

Anh im lặng không trả lời, cô cười chua chát:

- Giá chúng ta đừng gặp nhau thì mọi chuyện đã khác, em sẽ không bị dày vò vì nỗi nhớ về anh, anh cũng không phải khó xử trước những hành động ngu xuẩn của em.

- Vân!!!

- Nhưng rõ ràng là anh tiếp cận em trước mà, anh làm em nhớ và thích anh rồi đột ngột rời xa em. Em thấy mình cứ như một trò đùa vậy.

- Tôi chưa từng nghĩ sẽ đùa cợt với em.

- Nhưng anh cũng không bao giờ nghĩ sẽ chính thức với em.

- ...

- Có lẽ em đang khiến anh khó xử? Em sẽ ổn thôi, đừng thương hại. Hình như anh cũng không còn gì muốn nói với em nữa, vậy em đi trước đây. - Gương mặt Vân không để lộ chút cảm xúc nào, cô nói một mạch rồi lao nhanh ra khỏi quán.

20. Chương 20

Hà Nội giờ tan tầm, Phong đột nhiên nghĩ đến Vân của ngày đầu tiên gặp mặt, cô gái nhỏ loay hoay chừng mười phút vẫn không thể sang đường. Chợt có tiếng phanh xe chói tai, ly cà phê trên tay anh rơi xuống vỡ tan tành, anh thất thần lao ra khỏi quán, miệng không ngừng gọi tên cô. Anh lao vào giữa đám đông đang xúm lại, nước mắt giàn giụa, cô gái nhỏ nằm thoi thóp, một dòng máu tươi chảy trên khuôn mặt tái nhợt. Anh ôm cô vào lòng, khóc như điên dại, đường phố tắc nghẽn. Anh bế cô trên tay, chạy như bay, miệng hét lớn tên cô: “Nếu em là mây thì đã có anh là gió, chúng ta sẽ đi chung đường, đừng bỏ anh lại một mình, THỦY VÂN!!!”. Xe cứu thương vừa đến cũng là lúc anh gần như kiệt sức, anh vẫn giữ chặt Vân trên tay cho đến khi đèn phòng cấp cứu sáng lên, tất cả phải ra ngoài và chờ đợi.

Nhìn thấy bố mẹ Vân và cả Quân thẫn thờ ngồi trước cửa phòng cấp cứu, Phong thấy mình có lỗi hơn bao giờ hết. Cô phải sống, anh còn chưa kịp nói với cô tình cảm của mình, phải đến lúc cô sắp bỏ lại anh, anh mới nhận ra mình thật ngu xuẩn khi có ý nghĩ sẽ rời xa cô. Anh tưởng rằng như thế là hi sinh cao cả, là mang hạnh phúc đến cho cô, nhưng anh đã nhầm, cả anh và cô đều không thể sống nếu thiếu nhau. Nếu cô mãi mãi không tỉnh lại anh sẽ phải sống trong ân hận và dằn vặt suốt đời. Có tiếng cô y tá hốt hoảng vọng ra: “Bệnh nhân mất quá nhiều máu, ngân hàng máu của bệnh viện không đủ nhóm máu A, đề nghị người nhà bệnh nhân lập tức đi xét nghiệm để truyền máu”. Trong những năm học Đại học, có lần anh đã đi hiến máu, anh nhớ chính xác mình thuộc nhóm máu A, ông trời đã cho anh cơ hội cứu sống Vân. Không do dự, anh lập tức làm theo hướng dẫn của bác sĩ. Quân cũng đi xét nghiệm nhưng cậu không cùng nhóm máu với cô, bố mẹ Vân vì lý do sức khỏe nên bác sĩ không đồng ý cho họ truyền máu. Phong truyền cho Vân khá nhiều máu, anh hơi choáng váng, dù ý tá đề nghị anh nằm lại để theo dõi nhưng vẫn cố gượng dậy ra ngoài chờ.

- Phép màu đã cứu sống cô bé! – Vị bác sĩ bước ra sau khi đèn cấp cứu tắt. Tất cả như vỡ òa, vị bác sĩ tiếp tục - Cô ấy cần nghỉ ngơi, sau khoảng hai tư tiếng nữa sẽ tỉnh lại. Trong lúc mê sảng cô bé vẫn gọi cái tên Phong và dù chúng tôi cố gắng gỡ ra thì cô ấy vẫn nắm chặt một chiếc móc điện thoại trong suốt ca cấp cứu. Có lẽ ý chí và nghị lực mạnh mẽ đã giúp cô ấy sống lại.

21. Chương 21

Cô y tá cũng trấn an mọi người:

- Cô bé như một thiên thần vậy, đẹp ngay cả khi đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết, gia đình đừng quá lo lắng, được truyền máu kịp thời, cô bé sẽ sớm tỉnh lại.

Vân cần được yên tĩnh để nghỉ ngơi, phải đến khi cô được chuyển về phòng hồi sức cấp cứu mọi người mới được vào thăm. Mặc kệ mọi người khuyên can Phong vẫn túc trực bên giường bệnh của Vân: bị kích động mạnh, thiếu ngủ lại truyền quá nhiều máu, Phong cũng phải nhập viện ngay sau đó. Anh ngất lịm đi khi đang cố hát cho Vân nghe một bài. Hai người nằm chung một phòng bệnh, bố mẹ Phong công tác trong Sài Gòn nên chỉ có cô giúp việc đến chăm nom. Gương mặt Vân ngày một hồng hào, cô khẽ động đậy những ngón tay và nhẹ nhàng mở mắt. Ba mẹ Vân bật khóc vì sung sướng, cô mỉm cười cho họ yên tâm, cô đưa mắt nhìn xung quang, ánh mắt hơi khựng lại khi thấy Phong đơn độc bên chiếc giường gần đó.

- Cậu thanh niên đó đã truyền máu cho con.

- Phong túc trực bên Vân từ lúc cậu bị tai nạn đến giờ, chắc kiệt sức nên bị ngất. - Quân giải thích.

Vân nói muốn nghỉ ngơi nên bảo mọi người ra ngoài, mẹ Vân sau khi bón cho con gái bát cháo cũng chiều theo ý con. Vân ngắm nhìn Phong, anh gầy và xanh đi nhiều, cô muốn chăm sóc anh nhưng bây giờ đến bản thân mình cô còn không thể tự chăm sóc huống chi là chăm sóc cho người khác. Cô khẽ khàng gọi tên anh: “Phong! Mau khỏe lại anh nhé”. Vậy mà như nghe được, anh khó nhọc mở mắt. Việc đầu tiên khi anh tỉnh dậy là nhìn sang chiếc giường của Vân, cô đã tỉnh lại, anh như không tin vào mắt mình. Cô nhỏ nhẹ nói đùa, hai hàng nước mắt long lanh:

22. Chương 22

Anh định bắt em truyền lại máu cho anh hay sao mà lại không biết giữ gìn sức khỏe như thế?

- Em đã tỉnh lại! - Anh xúc động. Anh bám vào thành giường, cố gắng bước đến gần cô.

- Anh phải nghỉ ngơi.

- Nhìn thấy em tỉnh lại thế này anh không còn thấy mệt nữa rồi.

- Anh... anh xin lỗi... anh...

Cô đưa tay lên môi anh:

- Anh không có lỗi, em chẳng đã nói rồi, đừng thương hại em, đừng cảm thấy áy náy vì em còn gì!

- Vân! Anh không có ý đó. Anh đã sai khi cố tình đẩy em ra xa anh trong khi anh cũng không muốn điều đó. Xin em đừng bao giờ rời xa anh, đừng làm anh phải hoảng sợ như thế này một lần nữa. Anh sai rồi.

Anh nắm lấy bàn tay mỏng manh của Vân:

- Anh đã chờ em tỉnh lại để cho em biết một bí mật.

- ...

- Anh yêu em!

Phong nhào người, đặt một nụ hôn lên trán Vân, đôi má cô ửng hồng, bằng chút sức lực của mình, cô vòng tay ôm nhẹ lấy anh, qua ô cửa sổ của bệnh viện, nắng đang lên nhẹ nhàng...

23. Chương 23

Một tháng sau Vân xuất viện, cô sống lại là nhờ phép màu theo vị bác sĩ nói nhưng có lẽ phép màu đó chính là nhờ sự quan tâm chăm sóc tận tình của Phong. Dù bác sĩ nói cô đã hoàn toàn bình phục nhưng Phong vẫn không yên tâm, anh thường xuyên ghé thăm và gọi điện nhắc nhở cô ăn uống đều đặn. Cô quay lại trường học với những trang viết và những chuyến đi thực tế. Để thực hiện đề tài ở trường, cô dành mấy ngày nghỉ lễ để đi Mai Châu viết bài cùng nhóm bạn. Phong gọi cho Vân mà điện thoại không liên lạc được, anh đoán trên đó không có sóng, cảm thấy không yên tâm, anh xin phép bố không đến công ty hai ngày và anh lên đường tới Mai Châu. Mẹ Vân nói cho anh địa chỉ nơi Vân đến, anh hứa sẽ chăm sóc cô cẩn thận, thương con gái, bà còn gửi anh mang ít đồ ăn lên cho Vân, toàn là những món cô thích. Anh phóng xe đến nơi thì trời đã tối, anh theo địa chỉ mẹ Vân cho và tìm đến. Mọi người đang đốt lửa trại, anh đã nhìn thấy Vân từ xa, cô đang ghi ghi chép chép gì đó trong khi mọi người đang cùng nhau hát quanh đống lửa. Anh tiến đến nhẹ nhàng ngồi xuống bên cô:

- Tại sao anh lại yêu một cô phóng viên lãng mạn vì công việc mà quên cả bạn trai như em chứ?

Vân như không tin vào tai mình, cô quay sang ngược nhìn Phong - vẫn bằng đôi mắt trong veo như lần đầu tiên anh gặp. Mắt vài giây ngỡ ngàng, cô cũng thốt lên được một câu:

- Giờ anh suy nghĩ lại vẫn còn kịp đấy! - Cô nghiêng đầu trêu chọc anh rất đáng yêu.

- Nhưng mẹ vợ lại tin tưởng và giao em cho anh mất rồi, bà nhờ anh mang đồ ăn tẩm bổ cho em này.

- Mẹ vợ???

- Không được à? - Anh giả bộ tiến sát vào Vân khiến cô đỏ ửng mặt, lúng túng đẩy anh ra. Anh phá lên cười, cô tỏ vẻ giận dỗi đánh nhẹ vào vai anh.
- Mà sao anh lại đến đây?
- Anh nhớ em.
- Anh biết nói những lời có cánh từ bao giờ thế?
- Từ khi yêu em. - Anh nháy mắt với cô. - Mà em mãi công việc đến độ quên luôn anh đấy, không nhắn cho anh lấy một cái tin.

24. Chương 24

- Ở đây không có sóng mà anh.
- Cô tựa đầu vào vai anh:
- Anh này... - cô ngáp ngừng - ... Quân đã nói cho em biết việc anh phải đi học kinh doanh.
 - Vì anh đang cố thuyết phục bố sẽ không đi nên chưa nói với em. Anh...
 - Đừng anh! Nếu anh vì em mà đi ngược lại điều bố mẹ mong muốn thì bố mẹ anh sẽ giận em lắm đó.
 - Nhưng...
 - Em cũng đâu còn là trẻ con, em tự chăm sóc bản thân mình được... và quan trọng là em sẽ chờ anh quay về. - Cô thì thầm.
- Anh quàng tay lên vai cô, siết chặt cô vào lòng:
- Cảm ơn em đã hiểu anh.
 - Dù sao em cũng không muốn là gánh nặng cản bước anh, vì thế anh phải học tốt và thành công trở về đây. Sang đây đừng có thấy mấy cô nàng mắt xanh mà quên em.
 - Anh chỉ lo những chàng trai khác sẽ nhân cơ hội anh đi xa để theo đuổi em thôi. - Anh véo nhẹ mũi cô, cô nhăn mặt, giục đầu vào ngực anh.
- Ít ngày nữa thôi, anh và cô sẽ ở hai phương trời, anh sẽ lao đầu vào học kinh doanh để sớm trở về còn cô sẽ tiếp tục với những chuyến đi thực tế không có anh. Họ sẽ khắc khoải trong nỗi nhớ về nhau...

Chuyến bay Hà Nội - Việt Nam đến Bern - Thụy Sĩ.

Phong kéo chiếc vali nặng trĩu vào sân bay, anh thấy bước chân nặng nề hơn bao giờ hết, anh nhất định không cho Vân ra sân bay tiễn, anh sợ nếu nhìn thấy cô anh sẽ không thể đang tâm bước lên máy bay được. Anh đã nhìn thấy cô lén lau nước mắt khi chuẩn bị hành lý cho anh, cô cố cười tỏ ra vui vẻ để anh yên tâm nhưng trong sâu thẳm anh biết lòng cô đang nặng trĩu. Quyết định để người mình yêu đi xa không phải dễ dàng, anh hiểu, anh cũng đã lo sợ khoảng cách sẽ vô tình chia rẽ hai người, nhưng anh phải làm tròn trách nhiệm với gia đình mình để cô không cảm thấy áy náy. Anh miên man suy nghĩ, tạm biệt gia đình mình rồi bước vào phòng cách li.

25. Chương 25

Cô ngồi bó gối trên chiếc ghế xoay, giờ này chắc chắn Phong đang ở sân bay. Cô thầm khao khát anh sẽ lại bất ngờ xuất hiện bên cạnh cô như mọi lần nhưng hôm nay, cô biết điều đó là không thể. Vân cố lao đầu vào công việc để quên đi hôm nay là ngày anh bay nhưng sự thật cứ hiện hữu trước mắt, cô không thể tập trung vào việc gì hết. Anh không cho cô đi tiễn, cô biết lý do. Cuối cùng cô cũng thấu hiểu hết cái cảm giác khi biết người mình yêu sắp đi đến một phương trời rất xa mà cô lại phải ngồi đây, chẳng thể đến bên anh hay làm gì cho anh. Cô bật một bản nhạc.

Mai, mình sẽ thấy nhau trong chờ mong.

Cảm giác ấy em chưa từng qua, từng ngày ta có trong nhau.

Anh, ngày đó quá xa để gặp nhau.

Không biết những câu chuyện mộng mơ... còn theo anh tới xứ xa.

Anh ra đi, tới bến đất mới, có bao điều đang chờ.

Anh nghe không, em sẽ rất nhớ... nhớ nụ cười lung linh mỗi sáng...

Cô khóc, nước mắt cứ thế rơi ướt khuôn mặt, tờ bản thảo trên tay cô rơi xuống...

Máy bay bắt đầu cất cánh...

Cô bắt giác bấm số anh: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...” - Giọng nói khô khốc, không phải là anh, cô òa khóc nức nở, anh đã xa cô.

Tiếng máy bay nghiêng trên đường băng rồi bay lên cao, đưa anh xa cô hơn, hàng tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay anh không chớp mắt phút nào, anh nghĩ về cô, về tất cả những kỉ niệm giữa hai người. Máy bay bay qua những đám mây, anh chợt nhớ đến cô: “Em là Vân, tên em có nghĩa là mây mà mây cũng không thể ngừng bay”. Anh khẽ cười, cảm giác như cô vẫn đang rất gần mình.

26. Chương 26

Bern hoa lệ.

Phong vừa học vừa làm thực tập sinh cho một công ty của Việt Nam đặt trụ sở tại Thụy Sĩ mà bố anh đã liên hệ. Bằng năng lực thực sự của mình, anh được giám đốc rất trọng dụng. Hằng ngày, anh học vào buổi sáng và đến công ty vào buổi chiều, bài vở chất chồng, công việc kinh doanh đầy áp lực nhiều lúc khiến anh muốn buông xuôi tất cả nhưng nghĩ đến cô và lời hứa sẽ thành công trở về, anh lại tiếp tục cố gắng. Anh đang mang tài liệu lên phòng giám đốc thì bất chợt nhìn thấy một cô gái: váy trắng, mũ trắng. Anh gần như quên hết mọi thứ, anh nắm lấy cổ tay cô và hét lớn: “VÂN!!!!”. Cô gái quay lại, đôi mắt trong veo... nhưng không phải Vân. Anh buông tay, xin lỗi cô gái vì hành động của mình nhưng anh không thể rời mắt khỏi cô - rất giống Vân. Anh bối rối quay đi, rút điện thoại gọi Vân nhưng cô không nhắc máy, chắc giờ cô đang ngủ, thoáng chút thất vọng, anh cất điện thoại, bước lên phòng giám đốc một cách uể oải. Một lần nữa anh ngỡ ngàng khi nhìn cô gái đó. Anh cúi đầu chào và ngồi xuống ghế.

- Đây là con gái chú. - Giám đốc quay sang nói với anh rồi quay sang phía cô con gái - còn đây là anh Phong, người ba đã từng kể với con.

- Chào anh! - Cô gái nói, lịch sự đưa tay ra về phía anh - em là Thùy Vy, đã nghe ba kể nhiều về anh, hôm nay rất vui được gặp anh.

Phong thực sự bối rối trước nụ cười đó, anh đưa tay bắt lấy tay cô, hơi lạnh chạy dọc sống lưng, hơi ngỡ ngàng:

- Thùy Vy? Cái tên... rất hay, anh là Phong, rất vui được gặp em.

- Phong là con bác Lâm - bạn làm ăn với bố ở Việt Nam, cậu ấy mới sang đây được mấy ngày, có thời gian thì con đưa cậu ấy thăm thú mấy nơi ở Thụy Sĩ cho biết.

- Dạ không cần đâu thưa giám đốc. - Phong từ chối.

27. Chương 27

- Cháu không phải ngại, ở đây con bé cũng không có nhiều bạn, có cháu làm bạn chắc con bé sẽ vui lắm.

Đêm, sau khi hoàn thành hết công việc, Vân với chiếc điện thoại, thấy cuộc gọi nhỡ từ Phong, cô gọi lại nhưng cũng không thấy Phong bắt máy, lệch sáu múi giờ khiến cô và anh chẳng khi nào có thể nói chuyện

với nhau trọn vẹn. Cả hai vừa học vừa làm suốt cả ngày trời, chỉ có buổi tối mới có thể nói chuyện. Hà Nội đã là hai giờ sáng, giờ này ở Bern mới tám giờ tối, khá mệt mỏi sau một ngày kiến tập, cô vẫn cố thức để chờ Phong online. Lẽch múi giờ nên hoặc là anh sẽ phải thức dậy từ tờ mờ sớm hoặc là cô phải thức đến sáng để có thể nói chuyện với nhau. Lẽch múi giờ khiến những cuộc gọi bị lỡ, khiến những tin nhắn gửi đi phải hàng giờ đồng hồ sau mới có hồi đáp. Lẽch múi giờ khiến cô bắt đầu hoài nghi, lo sợ về tình cảm của anh. Giờ này cô đang ngồi trước máy tính chờ đợi và gặm nhấm nỗi nhớ anh thì anh đang làm gì, có nghĩ về cô không?!

- Thùy Vy, anh để quên điện thoại, anh quay lại công ty đã.
- Thôi để mai cũng được mà anh, giờ em sẽ đưa anh đến mấy nơi nổi tiếng là đẹp về đêm của Thụy Sĩ nhé.
- Cô cười tươi như hoa, nín lấy tay anh. Anh miễn cưỡng gật đầu.

Thụy Sĩ về đêm thật hoa lệ, bình thường giờ này anh sẽ ngồi lì trong phòng chứ chẳng đi đâu cả. Bern về đêm thật đẹp, anh tỏ ra khá thích thú trước lời giới thiệu của Vy. Cô kéo anh vào một trung tâm mua sắm sầm uất, phép lịch sự thông thường anh nói sẽ tặng cô một bộ quần áo làm quà gặp mặt, cô thử rất nhiều bộ rồi lấy một bộ váy màu hồng. Sau khi mua sắm, hai người vào một quán ăn đêm. Nói chuyện với Vy anh thấy cô là người rất hiểu biết, cô bằng tuổi Vân nhưng cũng chọn kinh tế như anh. Anh và cô trao đổi số điện thoại, địa chỉ facebook và yahoo, cô bảo muốn nói chuyện với anh nhiều hơn, cô thấy anh rất thú vị. Đợi anh phục vụ đến, cô đưa điện thoại về phía anh ta và nói rất nhanh:

- Can you take a photograph for me?
- Yes, of course then.

28. Chương 28

Anh chàng bồi bàn cầm lấy chiếc điện thoại, Thúy Vy ngồi sát lại anh, nghiêng đầu và mỉm cười trong khi anh hết sức bối rối.

- Chụp một bức ảnh kỉ niệm thôi mà anh. - Cô hồn nhiên khoác tay anh, anh chỉ kịp nhìn thẳng vào chiếc điện thoại.
- Thank you. - Vy nói, nhận lại chiếc điện thoại rồi lịch sự cúi chào và đi vào.

Anh vội vàng ăn những thứ vừa gọi và kêu cô ăn nhanh, một cảm giác không thể gọi tên, anh sợ mình sẽ đi lạc nếu nhìn vào đôi mắt đó. Anh đứng lên khoác áo và xin phép cô về trước - đột ngột - anh đã quên cuộc hẹn lên Yahoo với Vân, anh bắt taxi và trở về phòng.

Đã bốn giờ sáng, Phong không gọi lại cũng không lên Yahoo, cô vẫn thức, cố chờ. Cô lang thang vào Facebook của anh, định bụng sẽ xem những tấm ảnh anh chụp hôm Thụy Sĩ có tuyệt vời. Vừa vào, cô như chết lặng bởi tấm hình vừa nhìn thấy - anh và một cô gái đang tươi cười khoác tay anh rất thân thiết. Tấm ảnh được một người khác đăng trên Facebook của anh kèm theo ghi chú “with Phong Nguyen – in Bern Fastfood” – cách đây mười phút. Giờ thì cô hiểu vì sao anh không nghe điện thoại, sao anh không online. Cô thất vọng bật khóc.

Phong vội vàng mở laptop, anh vô cùng lo lắng và tỏ ra ân hận khi nick Yahoo của Vân vẫn sáng đèn, anh vội vàng:

- Vân, anh xin lỗi, tại anh có chút việc ngoài dự kiến. Sao em không để lại lời nhắn và đi ngủ, thức chờ anh làm gì? Em lại không biết tự chăm sóc cho bản thân rồi, anh sẽ giận đấy!

Vân lập tức trả lời anh bằng một đường link, anh nhấp chuột, nó hiện ra tấm ảnh trên facebook của anh, anh bàng hoàng, Vân đã xem và hiểu lầm. Vân offline, anh chắc chắn giờ cô đang khóc và giận anh lắm. Anh cũng cảm giận chính bản thân mình vì đã cố tìm kiếm hình ảnh cô ở một vùng đất xa lạ trong đôi mắt người con gái khác. Anh dùng điện thoại bàn gọi cho cô nhưng không liên lạc được, anh vào facebook của cô nhưng thật trớ trêu cô đã chặn anh, anh gần như mất liên lạc với Vân.

29. Chương 29

Alone Cafe.

Cô ngồi đó đưa mắt nhìn lơ đãng ra xa, nơi đây gắn với bao kỉ niệm của cô và anh. Alone cafe – đúng như tên gọi của nó, cô đang thực sự cảm thấy cô đơn. Cô gọi Quân đến.

- Xin lỗi vì cứ làm phiền cậu thế này!
- Cậu có coi tớ là bạn không đấy mà lại nói thế? – Quân ngồi xuống đối diện cô, nhún mày. – Cậu có chuyện gì thế?
- Phong... có người khác rồi.
- Không thể nào! Anh ta không phải là loại người đó.
- Cậu cũng không thích Phong còn gì, sao lại nghĩ tốt về Phong như thế?
- Tớ không thích Phong vì anh ta... có được tình cảm của cậu, còn bây giờ tớ đang nhận xét một cách khách quan. – Quân giải thích.
- Tớ đã nhìn thấy ảnh của bọn họ.
- Chỉ một tấm ảnh? Vậy Phong nói gì?
- Tớ... không nghe anh ấy nói, tớ đã cắt liên lạc với Phong.
- Hai người đã rất khó khăn để đến được với nhau, hãy nghe anh ta giải thích để không phải hối hận, Vân ạ.
- Quân...
- Từ trước đến nay tớ đã thích cậu nhưng bắt đầu từ hôm nay về sau, tớ sẽ đi tìm hạnh phúc cho mình. Tớ giao cậu cho Phong, anh ta là người tốt và tớ muốn cậu được hạnh phúc – Quân nói và chậm rãi rời khỏi quán.

Đêm đó Vân mở điện thoại, hai tư cuộc gọi từ Phong và hàng chục tin nhắn. Vào email, yahoo,... tất cả đều có hàng tá tin nhắn từ Phong, thậm chí hộp thư dưới nhà cũng có một bức thư tay đến từ Thụy Sĩ. Điện thoại reo, cô bắt máy:

30. Chương 30

- Vân à! Anh xin lỗi nhưng hãy nghe anh giải thích, mọi chuyện không như em nghĩ đâu. – Giọng anh trở nên hối hả.
- Anh không cần nói nữa.
- ...
- Em tin anh.
- Anh rất nhớ em, Thùy Vân!

Anh vẫn gặp Thùy Vy, với tư cách là một người bạn. Anh kể cô nghe về Thùy Vân, về sự nhầm lẫn lúc gặp cô lần đầu. Anh kể rất nhiều về sự thay đổi của mình từ khi gặp Vân, về khao khát mau chóng được về Việt Nam gặp cô ấy. Vy khẽ cười, ngay từ đầu cô đã biết mình không có cơ hội vậy nên cô hồn nhiên tỏ ra thân thiết với anh như với một người anh trai và chắc chắn mãi mãi sau này anh cũng chỉ coi cô như một cô em gái. Cô thoáng buồn, khẽ nói với anh: “Chị Vân quả là người hạnh phúc!”

Anh tốt nghiệp loại ưu, nhận được nhiều lời mời làm việc ở những công ty bên Thụy Sĩ. Anh có khá nhiều sự lựa chọn cho tương lai của mình nhưng trong sâu thẳm anh luôn canh cánh việc trở về Việt Nam. Anh có quyết định cho riêng mình và hôm nay, trong căn phòng vốn đã từng rất thân quen của mình, anh trông thật lịch thiệp và thu hút với chiếc sơ mi trắng. Anh mỉm cười, cầm một chiếc hộp nhỏ rồi lái chiếc xe hơi hòa vào dòng người tấp nập.

31. Chương 31

Mấy mùa đông lạnh lẽo trôi qua, có những lúc Vân thấy mình thật cô đơn và mệt mỏi, có lúc cô ước ao có một bờ vai cạnh mình để dựa vào nhưng rồi nghĩ về Phong, về quãng thời gian cô đã cố gắng chờ đợi, cô lại thấy mình thật mạnh mẽ. Giờ cô đã thực hiện được ước mơ của mình là trở thành phóng viên, làm việc tại một tòa soạn, được đi nhiều nơi, trải nghiệm nhiều điều. Tối nay, cô và rất nhiều phóng viên của các tòa soạn khác được mời đến bữa tiệc của một công ty để phỏng vấn những gương mặt doanh nhân trẻ thành đạt. Cô cẩn thận chuẩn bị bút sổ và máy ghi âm vào chiếc túi xách. Vì đây là một bữa tiệc sang trọng nên cô chọn chiếc sơ mi trắng cách điệu ở phần cổ và chân váy maxi màu xanh cô ban có họa tiết nhỏ dài gần mắt cá chân. Cô để cho những lọn tóc bồng bênh xoa nhẹ xuống vai, thoa chút son hồng và ngân nga theo một giai điệu bài hát:

Hẹn gặp nơi xa xôi, một ngày có nắng mới... những ưu tư trong em lại rồi sẽ qua.

Hẹn gặp nơi mai sau, chuyện mình sẽ rất mới...đón em trong dòng người rạng ngời khi nhìn nhau.

Tạm biệt anh yêu thương, một mình xa quê hương...có lúc trong cô đơn tìm về với ai.

Rồi thời gian trôi nhanh, ngàn chồi non thêm xanh...sẽ thấy bước chân nhẹ nhàng bên đời em...

Bữa tiệc có nhiều người nổi tiếng trong giới thương nhân tới dự, mọi người ai cũng trang điểm rất đẹp và ăn mặc sang trọng. Cô chọn một ly sinh tố và ngồi vào vị trí của mình. Bữa tiệc nhẹ diễn ra, trên sân khấu, mấy vị doanh nhân trẻ lần lượt ngồi vào vị trí danh dự để chia sẻ về công việc và cuộc sống của họ.

32. Chương 32

- Và bây giờ là nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay, anh đã trở về sau ba năm học và làm việc tại Thụy Sĩ.

Vân hơi giật mình trước câu nói của anh chàng MC, cô ngược lên, cảm giác vỡ òa khi chàng trai mặc sơ mi trắng xuất hiện. Cô đột nhiên bật khóc, mọi người xung quanh đều hướng mắt về phía cô. Anh vẫn thản nhiên nhìn vào đôi mắt cô, anh cố kìm lòng, kiên nhẫn trả lời hết những câu hỏi mà các phóng viên khác đặt ra.

- Tốt nghiệp với tấm bằng loại ưu, được nhiều công ty tại Thụy Sĩ săn đón, tại sao anh lại quyết định trở về Việt Nam?

- Mọi người có tin không nếu tôi nói tôi trở về vì một người con gái?

Cả hội trường xôn xao sau câu nói của anh. Một phóng viên lên tiếng:

- Anh có thể chia sẻ thêm không? Liệu cô gái nào có thể níu bước chân một người đẹp trai và thành đạt như anh?

Lúc này hai mắt Vân vẫn đỏ hoe, ba năm không gặp, giờ anh đang ở rất gần cô nhưng cô không thể chạy lại ôm chầm lấy anh, cô nhìn anh đợi chờ một câu trả lời.

- Cô gái ấy tôi đã yêu từ cái nhìn đầu tiên, cô gái ấy đã cho tôi hiểu thế nào là yêu thương, cô gái ấy vì tôi mà không nghĩ đến bản thân mình, cô gái ấy đã chờ đợi tôi suốt ba năm... Và cô ấy đang ngồi đây!

33. Chương 33

Mọi người đều đưa mắt tìm kiếm cô gái may mắn đó, anh tiếp tục:

- Phóng viên Thùy Vân! Em có nghe rõ những điều anh vừa nói không?

Cả hội trường im lặng, cô xúc động nhìn anh. Anh cầm một chiếc hộp nhỏ bước xuống khỏi sân khấu, tiến lại gần chỗ cô ngồi. Cô đứng dậy, anh dịu dàng cầm bàn tay bé nhỏ của cô lên:

- Cảm ơn em đã luôn chờ đợi và tin tưởng anh. Anh - yêu - em. Mình kết hôn nhé Thùy Vân! – Anh đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út trắng ngần của cô. Anh nhìn cô, đợi chờ một câu trả lời.

- Lời anh nói đã bị ghi lại hết trong đây rồi - Cô nói, tay rút chiếc máy ghi âm nhỏ xíu trong túi xách – và em cũng ghi nhớ từng từ trong trái tim mình, vậy là anh không thể trốn khỏi em nữa nhé! - Cô vòng tay ôm lấy anh, trong sự xúc động nghẹn ngào, cô thì thầm:

- Cảm ơn anh! Em đã chờ anh ba năm để được nghe câu nói này từ anh, anh yêu!

Cả hội trường ngập trong tiếng vỗ tay và hò reo, anh đặt một nụ hôn thật sâu lên môi cô sau bao nhiêu tháng ngày mong nhớ, thời gian như lắng đọng, bản “Say you will” lãng mạn, ngọt ngào lan tỏa khắp không gian...

34. Chương 34

Say you will, say you will be mine

I just keep missing you tonight

I feel so unsure, I feel so alone

I just don't dare to open my eyes.

Into deep, going in too deep

I can't get you out of my mind

Baby no matter just how hard I try

I don't want to be alone tonight.

Won't you be my guiding light

Lead the way to be by your side

Won't you be my star tonight

I need more than a neon light.

Say you will...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-anh-la-gio-neu-em-la-may>